

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 119

гр. Варна, 09.03.2022 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ, в закрито заседание на девети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Диана В. Джамбазова

Членове: Маринела Г. Дончева
Росица Сл. Станчева

като разгледа докладваното от Росица Сл. Станчева Въззивно частно гражданско дело № 20223000500073 по описа за 2022 година

за да се произнесе съобрази следното:

Производството е по реда на чл.274 и сл. ГПК.

Образувано е по частна жалба на Бирхан Фефзи А., чрез адв.М. против определение № 51/25.01.2022г., постановено по гр.д. № 213/2021г. на ОС – Силистра, с което е оставена без уважение молбата му по чл.248 ГПК за изменение на постановеното по същото дело решение в частта относно разноските.

В жалбата се излагат оплаквания за неправилност и незаконосъобразност на обжалваното определение. Твърди се, че определения с решението размер на адвокатското възнаграждение в полза на ответната страна е прекомерен и не съответства на фактическата и правна сложност на спора. Излагат се аргументи в подкрепа на това становище, в т.ч. и несъгласие с приетото от първоинстанционния съд, че емоционалната натовареност на ответната страна има значение за определянето размера на претендираното адвокатско възнаграждение. Отправеното до настоящата инстанция искане е за отмяна на обжалвания съдебен акт и уважаване искането по чл.248 ГПК.

В срока по чл.276 ГПК е постъпил писмен отговор от насрещната страна – ответницата СВ. ИВ. Д., в който се изразява становище за неоснователност на жалбата.

Частната жалба е подадена в срок, от легитимирана страна и срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което е процесуално

допустима. Разгледана по същество същата е неоснователна по следните съображения:

С постановеното по гр.д. № 213/2021г. решение № 86/08.12.2021г. ОС – Силистра се е произнесъл по предявен от настоящия жалбоподател иск с правно основание чл.67 СК за унищожаване на извършено от него припознаване на детето ИВ. Б. АЗ. поради измама, като е отхвърлил същия поради неговата неоснователност и е осъдил ищеца да заплати на ответницата С.Д. /майка на детето/ разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 1 000 лева. Последното е определено при прилагане разпоредбата на чл.78, ал.5 ГПК предвид направено възражение за прекомерност.

Така определения размер на присъденото адвокатско възнаграждение напълно съответства на осъществената процесуална защита, при отчитане фактическата и правна сложност на спора. Предмет на последния е не просто оспорване бащинството на детето, но и въведените твърдения за извършени действия по умишлено въвеждане на ищеца в заблуждение от страна на ответницата Д., че е баща на припознатото от него дете. Това рефлектира и върху естеството на предприетата от нея процесуална защита, чрез упълномощения адв.В. по проучване на делото и изготвяне на отговор, ведно с направата на искания по доказателствата. Следва да бъде отчетено също така, че с определение по чл.140 ГПК съдът е допуснал събирането на гласни доказателства в полза на ответницата, които са били обезпечени за проведеното о.с.з., което предпоставя подготовка на същите от страна на процесуалния представител. По делото е допуснат и изготвен социален доклад, с който е бил предоставен на страните за запознаване.

С оглед на това, макар и делото да е приключило в едно с.з., в което процесуалният представител е присъствал и в което да не са събрани гласни доказателства, предвид заключението на съдебната ДНК – експертиза, не може да се изведе абсолютен извод, че извършената от него защита следва да бъде съизмерена с предвидения минимален размер на адвокатското възнаграждение по дела за бащинство. Прекомерност по см. на чл.78, ал.5 ГПК е налице, когато претендираното адвокатско възнаграждение не съответства на фактическата и правна сложност на спора, като минималния размер по Наредба № 1/2004г. е прагът под който съдът не може да го редуцира. В случая, при отчитане предмета на спора и извършените от процесуалния представител действия, посочени по-горе, съдът приема, че не са налице основания за определяне на възнаграждение в минималния размер. При направата на този извод не се отчитат емоционалните преживявания на ответницата, доколкото същите не са рефлектирали върху хода, фактическата и правна сложност на съдебното производство. В тази връзка, макар и оплакванията в частната жалба досежно мотивите на първоинстанционния съд за обратното да са основателни, то те не променят крайния извод на настоящата инстанция за адекватния размер на следващото се адвокатско възнаграждение.

Размерът на направените от ищеца разноси за събирането на доказателства за факти, за установяването на които той носи доказателствената тежест е ирелевантен към преценката за наличието на прекомерност по чл.78, ал.5 ГПК.

Ето защо, като е приел, че не са налице основания за намаляване на вече редуцираното адвокатско възнаграждение и е оставил искането на жалбоподателя по чл.248 ГПК без уважение ОС – Силистра е постановил като краен резултат правилен съдебен акт, който следва да бъде потвърден.

Водим от изложеното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение № 51/25.01.2022г., постановено по гр.д. № 213/2021г. на ОС – Силистра.

Определението може да се обжалва при условията на чл.280 ГПК, с касационна жалба пред Върховния касационен съд, в 1-седмичен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____